

Povestea unei vieți

De **Stefan Kecskemeti**

Capitolul XVIII

Cum am ajuns director fără voie

Colaborarea imposibilă

Doctoratul

Realizări în spitalul din castelul Pongrácz de la Cadea

Cum am ajuns director fără voie

Rămăsesem la povestea cum am ajuns director fără voie. La instalarea mea apăruse inspectorul responsabil cu Păclișa, unul dintre șmecherii care mă întrebaseră despre starea directorului meu când am fost ultima dată la minister. Mi s-a confesat, lucru indeobște neplăcut, că alegerea a căzut asupra mea fiindcă după înmormântarea lui Sile, colegii adunați în locuința Adinei, în prezența unui prieten bun al lui Sile, Corneliu Gheorghiu violonistul, au dezbătut problema succesiunii fiindu-le frică de eventuala numire a mea, cunoscut ca disciplinat, pretențios și incoruptibil, pe deasupra și rigid și căpos. Toată treaba nu m-a prea interesat, am acceptat numirea numai și numai fiindcă cu câteva săptămâni înainte de moarte, Sile m-a rugat să duc drapelul mai departe. Tărășenia a fost și faptul că împreună cu Pușa am fost citați la comitetul raional de partid și făcuți membri de partid până să ne dezmeticim. Dacă mă gândesc bine retroactiv, cu certitudine „organele“ știau deja la începutul lunii februarie 1967 că urmează decesul inevitabil. Altfel nu făceau membru de partid un fost dușman de clasă. Este adevărat că deja fusesem recrutat de un băiat inteligent de la cabinetul raional de partid, un oarecare Artenie, un moldovean cu mintea deschisă, probabil stimulat de medicul șef de raion cu care eram în relații foarte bune, să țin învățământul politic pentru medici. Am acceptat doar dacă mi se permite să țin un curs de antropologie filosofică. Acest lucru devenise posibil în fereastra luminoasă de la începuturile ceaușismului.

În această epocă s-a declarat o amnistie pentru cei care aveau mașini de scris nedeclarate. O asemenea mașină am primit de la bunica mea. Un Hermes Baby elvețian ținut până atunci ascuns undeva, în podul conacului ei. Când m-am prezentat la miliția din Hațeg pentru autorizație, au încercat să mi-l confişte, dar am apelat la amicul meu procuror și l-am primit imediat înapoi. În

această fereastră am putut corespunda cu o serie de somități ale psihiatriei și pedopsihiatriei din străinătate, mi s-au trimis extracte, cărți și alte forme de literatură de specialitate. Mai mult, primind o invitație trimisă de Profesorul Leonhard de la Charite Berlin pentru un schimb de experiență de trei săptămâni în clinica lui, mi s-a oferit pașaport, cu condiția ca Pușa să rămână acasă. Am considerat acest lucru jignitor, nu am fost dispus să-mi las soția ostatec și bineînțeles am refuzat.

Nu au trecut două săptămâni din gloriosul meu directorat și deja intrasem în conflict cu Ilie care îmi ceru să semnez două state de premiu. Unul cu sume mai mari reale, altul cu sume mai mici pentru cei care urmau a fi premiați. Diferența urma să fie utilizată pentru “a împinge ceva” la diversele personalități care, chipurile, au contribuit la numirea mea ca director. A fost prima mare deziluzie a lui fiindcă i-am explicat că s-a greșit cu numirea mea ca director, fiindcă mie îmi este mai important somnul liniștit decât bogăția. A urmat o campanie organizată sistematic cu metodele de teroare și încercări de intimidare cu totul de neînțeles pentru un bănațean neobișnuit cu temperamentul importat cu secole în urmă din Fanar. Tânăr, fără experiența cu diverse mentalități am luat în serios amenințările cu lichidarea mea, brusca schimbare de atitudine față de noi, doară noaptea ne trezea telefonul și ridicând receptorul, (trebuia să răspund la orice apel, fiind obligat să rezolv ca director orice eventuală problemă), auzeam injurii, scuipături nu numai din partea lui Ilie ci și a membrilor echipei sale. Ceea ce m-a deranjat cel mai mult a fost schimbarea atitudinii unor funcționari cu care până atunci am fost în relații foarte bune. Așa că reacționând la amenințări cu puținul dar aprigul meu sânge sârbesc, am scris la minister cerând insistent schimbarea administratorului. Răspunsul negativ și citarea mea repetată la forul tutelar nu mi-au schimbat hotărârea de a termina cu povestea aceasta și în final s-a ajuns la un scandal nedorit de mine, soldat cu demiterea a doi directori generali corupți, unul din corpul de control și altul de la contabilitatea ministerului.

În final, în ciuda intervențiilor primului secretar raional de partid s-a ajuns la un compromis și Ilie a fost pensionat, soția sa Nuți a demisionat spre regretul nostru și ea de la conducerea clubului bolnavilor, iar familia s-a mutat în aceeași casă cu numitul prim-secretar la Hațeg. În luna mai, la două luni după pierderea directorului nostru Dr. Ilea Vasile junior, am organizat o sesiune științifică comemorativă la care am fost onorați de Profesorii Eduard Pamfil, Vasile Predescu, D-șoara Sârbu l-a trimis pe Dr. Rândașu, Prof. Brânzei pe postelnicul său Cicerone, au fost prezenți

bineînțeleș și Pișta Stoessel, Mircea și mulți alții. A fost un frumos prilej de aduceri aminte și aprecierea valoroasei sale contribuții la configurarea specialității.

Colaborarea imposibilă

Între timp s-a întâmplat și unul din multele evenimente care m-au întărit în convingerea mea că dacă aș rămâne conducătorul spitalului, colaborarea ar fi imposibilă. Trebuie deci, fiind paradigmatic, să vă relatez acest eveniment. Într-o zi, primesc un telefon de la șeful Miliției din Hațeg care mă avertizează că la Sarmisegetuza, în curtea unui cetățean, s-au descărcat dintr-unul din camioanele spitalului țevi zincate într-o cantitate considerabilă. L-am rugat să trimită unul dintre ofițerii săi responsabil și de probleme economice la spital. Am dispus inventarierea țevelor zincate din magazie, spre stupeoarea mea s-a găsit un plus de peste cinci tone. Valorificarea ilicită a unor stocuri excedentare sigur putea aduce profituri serioase celor care se ocupau de asemenea matrapzlăcuri. Bietul Sile, visător, semna hârțiile ce i s-au prezentat pe aleile spitalului sau între două călătorii, în biroul său, cu naivitate și încredere în cei care realmente și-au adus contribuția la modernizarea unității. Mie însă acum îmi treceau senzații de piele de gâscă pe spinare la simpla bănuială cât ciment s-a putut rătăci la vremea respectivă din trenurile care soseau pentru căile de acces, câte garnituri de mobilă or fi dispărut din garniturile de lemn de cireș pentru camerele oficiale, cât din marmora de Ruschița cu irizații roz cu care fuseră placate mesele laboratorului meu or fi luat altă destinație. Demersul meu incoruptibil însă nu a rămas fără consecințe.

Fiind mai tânăr și fără platforma predecesorului meu, în curând, unii domni din minister au dorit să-și facă merite prin creșterea numărului de paturi. M-am opus vehement fiindcă deja eram infectat cu noile idei despre oportunitatea unităților mai mici. În curând, rezistența mea încăpățanată a iritat destul de mult pe cei de la tutelar și atunci când le-am pus în vedere alternativa : mărirea numărului de paturi sau subsemnatul ca director, au ales mărirea numărului de paturi. A fost readus Cireșel, mazilit de Ilea la Siret, ca director, (în mod ciudat și azi mai am între acte numirea mea niciodată revocată oficial) și a început transformarea unor secții. Ar fi o minciună să afirm că detronarea mea nu m-a durut. Am reușit în scurtul timp al "domniei" mele să realizez câteva idei care demult m-au preocupat, asta în ciuda rezistenței opuse de clica lui Ilie. Am reușit să câștig simpatia colegilor care la moartea lui Sile s-au temut de mine. Și mai ales aveam spre norocul meu și alte preocupări importante.

Doctoratul

Eduard Pamfil (1912-1994)

În 1966 s-au reînființat doctoratele în științe, părintele meu spiritual Profesorul Eduard Pamfil a primit trei locuri, astfel au fost cooptați Mircea, Pista Stossel de la clinica din Timișoara și un conferențiar de la Iași, Dr. Pirozinsky. În anul următor s-au scos încă 7 locuri completându-se lista doctoranzilor la 10. Pușa a aflat de acest lucru și pur și simplu m-a obligat să mă înscriu la concurs. În final admis la concurs m-a urcat într-o mașină și m-a expedit la Clinică. Am considerat concursul ca un experiment amuzant, fiind convins că nu pot concura cu somitățile inscrite. Am prezentat tema propusă, problema care mă preocupase de aproximativ 4-5 ani, autismul. Am prezentat propunerea de studiu fiind foarte atent să nu cumva să ating tema ”sistemul nervos”, fiindcă din comisie făcea parte și fostul meu profesor de neurologie și psihiatrie, Alexandru Șofletea. Știam că stă la pândă și se agață de oricine scoate cuvântul creier sau nerv. Am avut dreptate. Am plecat seara acasă la Păclișa cu convingerea că tentativa mea a fost onorabilă, nu m-am făcut de rușine, dar că nu am nici o șansă. După trei zile sună Mircea și o felicită pe Pușa. Am reușit. Astfel am ajuns într-o companie distinsă în frunte cu Arthur Dan deja cunoscut D-voastră din descrierea Săvârșinului, Petre Arcan, fostul coleg de școala sanitară, pedopsihiatru ca mine, Șerban Ionescu, succesorul Profesorului Pamfil la directoratul Spitalului Siret, Dr. Stelian Bălănescu, Dr. Stroilă și cu stagiul în clinică Dr. Doru Ogodescu, singurul care a reușit să salveze ceva în scris din opera Prof. Pamfil. Majoritatea celor nereușiți, printre care somități, au căzut victima menționării sistemului nervos reușind să provoace pe Profesorul Șofletea care a început de fiecare dată o anchetă nemiloasă plimbându-și victimele prin neurologie.

Am programat 5 lucrări și două examene pentru doctorantură, acceptate de Profesor, dar prin schimbarea locului de muncă și nevoia de a mă ocupa cu modernizarea acestuia a durat 4 ani până am reușit să-mi susțin teza. A urmat o perioadă dificilă, a trebuit să asist neputincios la demolarea unor servicii demult validate, pentru a se câștiga spațiu de cazare. Farmacia a fost mutată în de Sile visata sală de neurochirurgie și neuroortopedie. Colegii mă sunau la telefon, vino să vezi ce se întâmplă cu... Am rezistat eroic până ce s-a intrat cu târnăcoapele în mesele mele de laborator, când am zis : Destul. Zăzania între colegii care nu se mai înțelegeau între ei, alterarea atmosferei atât de reconfortante ale Păclișei noastre concepută ca eternă, ne-a făcut să

nu rezistăm. Am hotărât cu inima frântă să plecăm. Pușa a reușit să convingă șeful corpului de control al Ministrului un Dr.Dimitriu, venit să aplaneze unul din numeroasele conflicte, de care am reușit să ne ținem departe, să ne lase să plecăm. Astfel a luat sfârși unul din cele mai frumoase vise ale noastre naive : să îmbătrânim la poalele Retezatului în locul în care ne-am găsit un autentic „acasă”.

Realizări în spitalul din castelul Pongrácz de la Cadea

Niște amici m-au dus de moș Niculae în 1967 în Bihor să văd un cămin spital de cronici care era fără medici. Am plecat la Oradea, de aici la Cadea la distanță de 36 km pe șoseaua spre Satu Mare să văd „Căminul spital de copii bolnavi cronici irecuperabil Cadea” cum anunța cu litere de o șchioapă pe frontispiciul unității „lasciate ogni speranza” ca la intrarea iadului dantesc, titulatura unității. Înăuntru însă, o unitate curată, evident bine gospodărită, desigur fără nici o facilitate de specialitate, cu 160 paturi. Am fost cucerit de dimensiunea potrivită, 160 paturi, de posibilitățile de dezvoltare și reprofilare în spital și de ordinea care domnea aici în condiții incomparabil mai modeste ca bogăția Păclișei. În plus mă atrăgea perspectiva unei locuințe vizibile numai dinafară. O casă cu 3 camere, două holișoare, bucătărie, baie, doua magazii și o mica curte separată de unitate printr-un gard înalt de cărămidă. Am acceptat, Directorul Direcției Sanitare nu era în localitate deci am lăsat o cerere pentru amândoi. Am cumpărat la Oradea două kilograme de roșii de seră și am plecat acasă la Păclișa. În luna Aprilie am primit transferurile în interes de serviciu.

Nu fără sentimente de tristețe, ne-am împachetat lucrurile pe un camion, am umplut în remorcă zecile de saci umplute cu cărțile noastre, m-am urcat sus pe camion și am pornit spre Bihor. Încă înainte de reședința de comună mi-am dat seama că va fi imposibil să ajung la Cadea cu Tighișul nostru care se zbătea îngrozitor în coșul în care îl țineam în brațe. Am oprit camionul, am urcat lângă șofer și Pușa și, ținându-l în brațe, mângâindu-l, am pornit pe drumul care a durat toată noaptea. Încă înainte de plecare am primit o scrisoare simpatcă semnată de contabilul șef și administratorul unității prin care ni se comunica faptul că nu au nevoie de conducere medicală, descurcându-se singuri foarte bine. Bineînțeles, la asemenea obrăznicie nici măcar nu am răspuns. Îmi aduc aminte de frumoasa dimineață de primăvară, în data de 21 aprilie 1968, când camionul a oprit pentru câteva minute dincolo de gara Oradea lângă un șir lung de gutui japonezi

în plină floare. Peste 45 de minute am fost la noua noastră reședință pentru 15 ani frumoși și plini de succese din viața noastră.

Cu nedisimulată curiozitate, dar și contrariere, am fost primiți de cei doi „conducători” de până atunci ai instituției. Având în vedere că în locuința directorului mai erau lucrurile colegei care a plecat la secundariat cu soțul ei radiolog, ni s-a dat provizoriu un spațiu de două camere și baie în curtea interioară a unității. Ne-am aranjat acolo, Tighițu al cărui poveste urmează să o repovestesc undeva mai târziu, fiindcă la locul unde am inserat-o se pare că s-a șters din calculator, a luat în posesie toate colțurile micului apartament iar cei doi detronați ne-au servit cu o tărie nemaipomenită, o pălincă de piersici, îmbătrânită în butoi de dud. O licoare fantastică, groasă, parfumată și potolită de vreme. Îmi aduc aminte că după o scurtă plimbare cu Pușa prin toate sectoarele noului nostru imperiu, ne-am închis în apartament și practic am dormit vreo 2-3 zile aproape fără întrerupere, după stresul prin care am trecut. Încă nu scăpasem de gustul amar al înfrângerii resimțit după detronarea mea și începutul distrugerii Păclișei prin arbitrariul impus de mărirea numărului de paturi. M-am simțit vinovat de trădare față de promisiunea făcută lui Sile. Pușa care m-a înțeles întotdeauna și m-a protejat cu înțelepciunea ei, un dar de la mama natură, și acum ca în alte situații, mi-a ținut scurte predici despre realism, nevoia de a fi cu picioarele pe pământ, asta fără să fie un Sancho Panza lângă veșnicul ei Don Quichote. Cred ca acest lucru a fost cel mai frumos cadou pe care viața a putut să-mi dăruiască. Zâmbetul ei ironic cu care știa să mă pună la punct nu o dată când începeam s-o iau razna.

După trei zile a venit un inspector simpatic de la județ și m-a instalat ca director. Am fost chemat la șeful meu, în toată țara binecunoscutul Dr. Popa Ioan, care m-a întrebat dacă suntem membri de partid. A fost, se pare, mulțumit de răspuns. Tovarășul administrator, domnul Miron m-a dus la solicitarea mea, la comitetul comunal de partid, unde am fost primit cu vădită răceală și bănuitor, apoi la primar, ceva mai cald. Pe atunci încă nu se bănuia că nu suntem simpli pasageri temporari ca predecesorii noștri, ci că ne vom angaja pentru foarte mulți ani la colaborare. În doar câteva zile aflasem de un război intestine între Miron, administratorul care de fapt înființase unitatea pe vremea Regiunii Crișana, la Raionul Săcueni repede desființat și apoi la raionul Marghita, totodată secretarul O.B. de partid, și contabilul șef, fost preot greco-catolic, despopit fiindcă nu acceptase trecerea la ortodocși, fost contabil într-o comună învecinată. Acest conflict care a durat de la înființarea unității până la sosirea noastră s-a concretizat în nesfârșite reclamații de cele mai diverse și ridicole feluri, obligând forul tutelar, după reforma teritorială, Direcția

Sanitară a județului, să trimită lunar cel puțin o dată comisii de anchetă. O asemenea comisie a ajuns la 4 zile după sosirea noastră din nou la Cadea. I-am invitat la noi acasă. I-am servit cu o cafea și mulțumindu-le de oboseală le-am spus că de acum unitatea are o conducere și nimeni altul nu are dreptul să-și vâre nasul în treburile noastre. Punct. Domnii colegi, un delegat al direcției, medicul șef psihiatru, neuropsihiatru de copii din Oradea, cu ochi mirați au luat la cunoștință cele declarate de mine și au plecat să raporteze cele întâmplate șefului meu nou. Primul lucru ce am făcut a fost un referat prin care am solicitat urgent schimbarea denumirii unității apelând la cunoștințele mele de gramatică, de neuropsihiatrie și de psihologia nenorociților de părinți care trebuiau să-și lase copilul pradă nerecuperării.

Cu primul drum la Oradea, aveam pe atunci o dubă antică pentru aprovizionare, m-am prezentat la șeful meu care pe un ton ridicat m-a apostrofat spunând că : Noi, tovarășe director, primim sfaturi justificate dar nu și lecții, aluzie clară la textul referatului meu. Am salutat respectuos, am întors spatele și am plecat. După săptămâni am aflat de stilul șefului meu față de toți subalternii lui, dar și de faptul că niciodată nu a lăsat pe vreun alt ștab să se bage în treburile noastre, apărându-ne de orice fel de intervenție neavenită. Lucru care m-a impresionat în mod deosebit, fiind calitatea poate cea mai importantă a unui conducător responsabil pentru faptele subalternilor săi. În plus, trebuie să recunosc că la orice solicitare, și la început când modernizarea, medicalizarea unității se cerea rezolvată urgent, nu erau puține, primul răspuns a fost un „nu se poate” și numai după 10-15 minute am fost întrebat pentru ce am nevoie de..., obținând aprobarea.

A fost nevoie de o muncă enormă pentru a face ca cei doi detronați să înțeleagă ce este neuropsihiatria, ce se poate face cu copii, de ce este nevoie de cutare și cutare lucru. Inițial am sperat că marile contradicții dintre ei se vor rezolva printr-o alianță solidară împotriva noului venit, în parte acest lucru s-a și întâmplat, dar rezervele unuia față de celălalt s-au menținut în parte, fiecare sperând să ne poată câștiga de partea lui. La câteva zile după instalarea mea am cerut cheile fișetului din biroul meu și spre disperarea lui Miron am desfăcut teancurile de dosare cu declarații adunate de la cei mai diverși salariați, unii împotriva celorlalți, reclamații către forul tutelar, declarații împotriva lui Coriolan etc. Am făcut un rug mare în fața castelului - structura unității urmând a fi descrisă mai încolo. Am aruncat 2 litri de petrosină pe dosare și le-am dat foc. Doream să fac din asta un fel de simbol al erei noi. Bietul Miron făcea fețe-fețe, iar Cori, Coriolan triumfa. A urmat imediat replica, am pătruns în sanctuarul contabilității și am ridicat

toate hârtoagele care nu erau fișe contabile, ci copiile reclamațiilor împotriva lui Miron. Aceste reclamații măcar nu aveau volumul celor de la partea adversă, fiindcă șeful contabil a fost un om mult mai instruit. Miron fusese în tinerețe, de aici curățenia exemplară din spital, șeful oamenilor de curățenie la CEC-ul din București, fiind totodată cum era să aflăm mai târziu și un fel de băiat pentru toate al unor nume sonore din ierarhia financiară interbelică a capitalei. De aci priceperea, exigența, stilul poate prea pisălog de a-și controla subalternii evident spre binele unității la care amândoi țineau ca la o realizare proprie. Aveam în curând sprijinul amândurora. Dimineața, la ora 7 porneam zilnic la un rond de control, începând cu gospodăria anexă, unde verificam curățenia grajdurilor, alimentația cailor, porcilor, interesându-mă de nevoi, probleme și griji, aruncam o privire la plantațiile de legume, lucernă, porumb etc. Apoi vizitam atelierelor de tâmplărie, mecanică și electrică, verificam ordinea garajelor, a curții gospodăriei, a depozitelor de combustibil, treceam pe la spălătorie, bucătărie și ajungeam în biroul meu, unde mă așteptau, lângă Pușa, cei doi corifei. În câteva minute am parcurs problemele la ordinea de zi și le-am urât succes în rezolvarea lor. Pușa si-a ocupat locul în cabinet, a organizat întreaga activitate luând inițiative personale cu rezultate excepționale. Eu făceam doar vizita, examinam bolnavii problematici, noii internați care la început veneau cu dosar întocmit de prevederile sociale. Multe din aceste dosare erau de fapt condamnarea copilului la abandon uneori cu textul cinic: donez statului definitiv copilul meu.

Primele măsuri vizau instituirea unui regim curativ de protecție, impunerea unor reguli de igienă personală, asigurarea unor spații funcționale atât în incintă cât și în aer liber. Una dintre principalele probleme fiind asigurarea cu apă potabilă, întrucât cei 1,5 metri cubi de apă din arteziana colmatată de pe timpul conților Pongracz, stăpânii castelului nu permiteau buna funcționare a bucătăriei, spălătoriei și nevoile de igienă personală a copiilor internați. S-a luat legătură cu o firmă dintr-o localitate apropiată, aceștia au sosit cu cele necesare unui foraj și au pătruns la nouăzeci și nouă metri adâncime printr-un strat imens de nisip foarte fin, roșcat, rezultat din sedimentele mării Panoniei de altădată. La această adâncime au dat, ca pe vremuri cei de la bunica mea, de o stâncă dincolo de care cu mijloacele la dispoziția lor nu se putea trece. Ghinionul nostru a fost că nivelul la care s-a ridicat apa a rămas de minus 70 cm față de suprafață, deci nu curgea de la sine. A trebuit să construim o casă a pompelor. Electricianul nostru, un fel de maestru bun la toate, a reușit să facă o pompă cu care a obținut aproximativ 18-

19 mc de apă în 24 ore. Era o realizare mare de tot fiind astfel asigurat necesarul pentru toate scopurile. Astfel ajungea apă suficientă și pentru noi acasă.

Castelul Pongrácz, Cadea

Dar cred că este timpul să descriu această unitate care apare în fața ochilor călătorului dacă trece de curba largă ce o face șoseaua națională între Diosig și Săcueni Bihor. Înainte ca Câmpia Panoniei să se sfârșească prin primele ridicături modeste de câțiva metri spre dealurile care se continuă până în Sălaj, se ridică acest castel stil rococo, de fapt un conac supraetajat la începuturile secolului XX. Cu o poartă flancată de doi stâlpi cu vase empire deasupra, cu o mică casă a portarului cu un podeț peste un firicel de apă ce curge de la capătul de sus al satului, se intra în incintă unde la dreapta era o clădire a administrației, la stânga un pâlc de brăduți, două-trei tuia de câțiva metri înălțime și trei-patru pomi care ascundeau vederii o altă clădire lungă, în care dintr-un coridor se intra într-o serie de saloane parchetate, de o curățenie exemplară, spre capătul acestei putem spune „cârnaț” lung cu saloane, se afla o clădire mai mare din care se trecea spre blocul alimentară și curtea administrativă, dar care cuprindea sala de mese și temporarul nostru apartament. În castel, saloane de bolnavi, trei terase mari, unul la parter, și două pe cele două fronturi ale clădirii. În spatele castelului un spațiu de cca. 60/120 metri destinat activităților din aer liber, urmând parcul dendrologic cu copacii numerotați, în evidența muzeului Țării Crișurilor, declarate monument al naturii. Noua noastră fântână arteziană era în colțul din dreapta, spre parc, al acestui spațiu, vechea fântână numită fântâna de aur, cu adâncimea de cca.

70 metri din care însă picurau cei 1,5 metri cubi de apă pe zi, era la stânga în spre apartamentul nostru provizoriu. Din păcate parcul nu era îngrădit ca lumea, fapt ce ne-a creat în anii următori din ce în ce mai multă bătaie de cap. În dreapta clădirii administrative se întindea pe cca. 2 hectare grădina între parc și strada care ducea în spre sat. Acest teren a continuat cu o parcelă dincolo de parc de circa 200/300 metri până la strada din spatele parcului, unde începeau colinele.

Din șoseaua națională la unitate era o frumoasă alee cu pomi seculari în stânga căreia se afla îngrădită a doua porțiune a gospodăriei anexe pe circa trei hectare, având spre capăt grajdurile cailor și porcilor gospodăriei anexe. Urma viitoarea noastră locuință, eliberată abia către toamnă de familia Vili și Margot (care au primit în chirie o casă în centrul Săcuenilor), casa noastră continuând cu o clădire lungă în care urma să ființeze serviciile anexe corespunzând pretenției noastre ca în sistemul de terapie ocupațională copiii să părăsească incinta unde erau cazați spre a merge „în altă parte” pentru activități, ludoterapie, grădiniță, ulterior și școala de 1-4 și 5-8, clase girate de inspectoratul școlar. Printr-o deschizătură între această clădire și spălătorie se putea intra în curtea treia cu acareturile necesare unei bune funcționări ale spitalului. Aci era laboratorul, atelierul, garajele și, în final, o morgă și prosectură pentru cei 2-4 copii decedați pe an din cauza bolilor heredo-degenerative și evolutive. Aci am instalat și un mic crematoriu pentru materialele sanitare utilizate. În această curte era depozitat cărbunele pentru iarnă și în niște șoproane mari lemnele de foc. Mai erau și rezervoarele pentru combustibilul lichid necesar cazanului de apă caldă, sobelor din bucătărie, mașinilor de spălat și uscătoriei cu care mereu am avut probleme în cei 15 ani cât am stat la Cadea, deoarece în iernile geroase motorina se solidifica și nu mai era chip să se folosească. Intrasem în foarte bune relații cu majoritatea salariaților de la direcția sanitară, așa că aveam la dispoziție lista stocurilor supranormative din zonă și uneori chiar din țară. Am reușit astfel în primul an să fac rost de un Abricht pentru tâmplăria noastră, un strung pentru atelierul mecanic.

Unitatea a devenit funcțională în așa fel încât eram convinși că a sosit momentul de a o face cunoscută. Invitați la ședințele lunare USSM la spitalul de neuropsihiatrie din Oradea am făcut cunoștință cu colectivul în aceea vreme încă simpatic și colegial, aici am putut comunica în continuare lucrările noastre și la un moment dat am lansat invitația de a veni la Cadea la o consfătuire interjudețeană unde am invitat colectivul clinicilor din Cluj și Timișoara. Directorul direcției sanitare a aflat de această intenție și a dat ordin contabilului să fim sprijiniți. În 23 aprilie 1969 au sosit la noi Profesorul Pamfil, Pista Stoessel și Mircea din Timișoara, Profesor Sărbu din

Cluj cu o echipă numeroasă, aproape toți colegii din Oradea, Nucet și Spitalul din Petru Groza, și spre marea noastră bucurie Dr. Vasile Ilea Senior, Micu din Mocrea care nu a uitat prietenia noastră începută la Păclișa. Au mai venit și foști colegi orădeni pensionari. După referatele generale ținute de corifeii noștri a urmat o pauză în care s-au servit antreuri, cafea neagră și înghețată din mașina procurată de Pușa și contabilul șef dintr-o unitate lichidată. Am prezentat unitatea cu toate serviciile anexă perfect funcționale și le am spus că aceasta este singura lucrare a soților Kecskemeti la această întâlnire.

A urmat seria lucrărilor și după-amiază, la un grătar amenajat în parc, pe mese improvizate și băncuțe de scândură s-a servit o masă pe cinste, udată cu țării de piersici și vinuri din marea pivniță a Săcuenilor. Bineînțeles a fost invitată și ștăbimea locală care cu această ocazie a luat cunoștință de munca și realizările noastre. Cu toți acești oameni am legat în curând o sinceră prietenie.

Povestea unei vieți, de Stefan Kecskemeti

Capitol I

Pe urmele copilăriei și strămoșilor în Timișoara de altădată
http://www.bjt2006.org/SK_Pe_urmele_copilariei_0316.pdf

Capitol II

Educație la mijloc de veac
Cămăși verzi – cămăși maro
http://www.bjt2006.org/SK_Educatie_la_mijloc_de_veac_0816.pdf

Capitol III

Conacul bunicii – raiul pe pământ
Messerschmidt, Titobus și pom de Crăciun în văzduhul timișorean
http://www.bjt2006.org/SK_Conacul_bunicii_1016.pdf

Capitol IV

23 August 1944 – Speranțe de pace și dicționare ruso-române
Între soldați și refugiați, între bombe, cămile și un pui de leu
http://www.bjt2006.org/SK_23august_1316.pdf

Capitol V

Tâlhării și bombe atomice. Petru Groza și Poporul
La Liceul Piarist: "Ești un cretin! Ieși afară!"
Explozii și bătaie cruntă, zeamă de varză, șerpi și altele
http://www.bjt2006.org/SK_Talharii_si_bombe_1616.pdf

Capitol VI

Pățanii cu aligatorul Ali, cu pistoale rătăcite, cu un radio ilegal...
Despre cărți, cinema, muzică și... dragoste
1948 – anul în care au început calamitățile
Primii pași în domeniul medical
http://www.bjt2006.org/SK_Patanii_cu%20aligatorul_Ali_2516.pdf

Capitol VII

Vânătoare de flebotomii în preajma lui Tito
Romul și biscuiții fac minuni
Din floare în floare

http://www.bjt2006.org/SK_Vanatoare_de_flebotomii_3516.pdf

Capitol VIII

Picaje cu Aviasan

"Umbre" și "dușmanii poporului"

http://www.bjt2006.org/SK_Picaje_Aviasan_3916.pdf

Capitol IX

La stână și la târguri de fete

Procese și evacuări

1953 – Festivalul Internațional al Tineretului

Aradul intelectual

http://www.bjt2006.org/SK_Targul_de_fete_4416.pdf

Capitol X

Malarie și febră tifoidă în valea Crișului

Hepatită și poliomielită

Educația sanitară și succesul manipulării

Epidemii de isterie

Pășanii cu paraziți și vin roșu

http://www.bjt2006.org/SK_Malarie_febra_tifoida_4816.pdf

Capitolul XI

Între Timișoara și Arad

Lupi pe o noapte de iarnă

La vârsta iubirii și a înțelepciunii

http://www.bjt2006.org/SK_Intre_Timisoara_si_Arad_5116.pdf

Capitolul XII

Medicina la Timișoara cu Benedict Menkes, Emil Stein, Mișu Elias, Mișu Rottenberg ș.a.

http://www.bjt2006.org/SK_Medicina_la%20Timisoara_0417.pdf

Capitolul XIII

O zonă de vis

Mișcarea studențească din 1956

Teroarea Securității

http://www.bjt2006.org/SK_Zona_de_vis_0817.pdf

Capitolul XIV

Studenția la Medicină la Timișoara

43 de ani de fericire

Începuturi ca medic

http://www.bjt2006.org/SK_Studentia_1217.pdf

Capitolul XV

Medic neuropsihiatru la Păclișa

Țara Hațegului

Vrăjitori și proroci

Datini din strămoși: Nedeie și căsătoria de probă

Săteni și venetici

Neuropsihiatrie în condiții de pionierat

http://www.bjt2006.org/SK_Medic_neuropsihiatru_1417.pdf

Capitolul XVI

Gratii și sobe

O țuică și un purcel ajută la înființarea neuropsihiatriei copii
Explozii, mobilă pe rate și Caterina Valente
http://www.bjt2006.org/SK_Gratii_sobe_1617.pdf

Capitolul XVII

Despre Trabanturi si examene

Spitalul nostru – cea mai modernă unitate din sud-estul Europei

Traiul la Păclișa

Cum am devenit din dușman de clasă membru de partid

http://www.bjt2006.org/SK_Trabanturi_si_examene_2717.pdf